

דברי הכנסת

הישיבה המאה-ותשעים של הכנסת הארבע-עשרה

יום רביעי, י"ג באדר התשנ"ח (11 במרס 1998)

ירושלים, הכנסת, שעה 11:03

[...]

היו"ר ד' תיכון:

א.קיי. בבקשה, צא לדרך.

אהוד ברק (העבודה):

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, בפתח שנת היובל לקיומה ניצבת מדינת ישראל בפני כמה הכרעות מהגורליות ביותר בתולדותיה – פרשת דרכים, שעמדו בפניה רק אישים כמו בן-גוריון, זיכרונו לברכה, בהכרעה על הקמת המדינה, ומנחם בגין, זיכרונו לברכה, בהכרעה על השלום עם מצרים. שמעון פרס ויצחק רבין יצרו את ההכרעה השלישית החשובה בתולדות המדינה, כאשר הם חתכו בסכין את הקשר הגורדי של הסכסוך שלנו עם הפלסטינים וביצעו את ההבקעה הנועזת של אוסלו. אנחנו נמצאים היום בפני ההכרעה הרביעית – עתיד היחסים עם הפלסטינים, אופי היחסים עם הסורים, הסדר עם הלבנונים ואופי החיים והחברה בתוך מדינת ישראל.

היו מחלוקות בכל אחת משלוש ההכרעות הגורליות בעבר; תהיינה מחלוקות קשות וכבדות על דרך הפעולה, על הפתרון, גם בהכרעה שנמצאת לפנינו היום. אסור שתהיה מחלוקת על הלחימה בטרור.

אין דבר יותר חמור מזה שאתם מובילים היום – אני מקווה שבלי משיים – יצירת מחלוקת בתוך החברה הישראלית על הלחימה בטרור. בעינינו, המאבק בטרור קורה במעשים ולא בדיבורים, בלחימה ולא בביבורים.

מה שגורם לטרור במדינת ישראל ומה שמאיץ את הטרור הוא השחרור של שיח' אחמד יאסין, בלי שישי ערובות שהוא לא יסית ולא יפעל נגד הטרור; מה שמקדם את הטרור הוא שאבו-מרזוק מובא

לירדן ולא לישראל; מה שמקדם את הטרור הוא, שבמקום אור בקצה המנהרה רואים כל הזמן במזרח התיכון מנהרה חדשה בקצה האור.

ראובן ריבלין (הליכוד-גשר-צומת):

חבר הכנסת ברק – – –

אהוד ברק (העבודה):

וכאשר משתלט עיוורון על ראיית המדינה, וכמו מישהו שקפץ מגורד-שחקים ועובר מול הקומה ה-30 – אנחנו צועקים היום: הכול בסדר בינתיים, רק משום שעוד לא הגענו אל ההתרסקות.

עידוד הטרור הוא לא אצלנו, והוא לא בדיבורים. עידוד הטרור הוא במעשים. רק עיוות נפשי עמוק יכול להביא אנשים רציניים במדינת ישראל ב-1998 להישען על מחבל מתועב, שרצח נשים בתל-אביב לפני שנה, בהנמקה מוזרה שמחזקת את הטרור.

[...]